

Neind Thing

INGA HULD
HÁKONARDÓTTIR

Niets, en je zult
vinden.

Daphne de Roo

Gezien op 19 juni 2022
Budascoop, Kortrijk, in het kader van
het Almost Summer festival

Inga Huld Hákonardóttir geeft 'niets' een podium. Dat blijkt zeker niet saai of leeg. 'Neind Thing' is verfrissend, punk, spannend en grappig, maar laat ook (denk-) sporen na.

22 JUNI 2022

No people, no pollution, no sluts, no irregular verbs, no ... nothing! Aan het woord: Inga Huld Hákonardóttir, Salvör Þórarinsdóttir en Védís Kjartansdóttir. Ze dansen in rechte lijnen langs een groen tapijt, een grasveld. Tegen een idyllische picnic-achtergrond gaan ze, gehuld in al even pastorale jurken en langharige pruiken, met messen, hamers, heggenscharen en bijlen een overdaad aan fruit te lijf. Later jagen ze ook op elkaar. Hun bewegingen worden begeleid door de drums van Ægir Sindri Bjarnason en lichtspel van Arnar Ingvarsson. 'Nietsen' krijgt een nieuwe betekenis.

Hákonardóttir wilde met haar nieuwe performance 'Neind Thing' een staat van chaos transformeren in hernieuwde kracht, door elk ding met het radicale 'Neind' — het IJslandse woord voor niets — te confronteren. Het 'nietsen' van Hákonardóttir is een dialectische beweging. De drie dansers voeren iets op en elimineren het dan. Daarna blijft geen leegte achter, maar er ontstaat juist iets nieuws: een nieuw voorwerp, een nieuwe mogelijkheid of een nieuw leven.

Dat is bevrijdend, juist omdat Hákonardóttir dat filosofische en mystieke aspect niet té serieus neemt. Uit een kleine draagbare radio laat ze bijvoorbeeld de intro van 'Closer to truth' klinken, een serie van Robert Lawrence Kuhn, waarin hij filosofen, theologen en andere wetenschappers vraagt waarom er überhaupt zoiets als 'bestaan' is. Þórarinsdóttir pakt een banaan en playbackt daarmee Kuhns tekst, waarna ze de banaanmicrofoon voorhoudt aan de mensen op de eerste rij. Die kruipen vol overgave in de rol van expert, wat een hilarisch tafereel oplevert.

**surrealistisch theater met slapstickhumor,
nauwgezette dans en een wild punkconcert**

Vervolgens pakt Kjartansdóttir de radio, steekt hem in een vuilzak, werpt hem in een zwarte bak en giet er zand over, net zolang tot er van Kuhn en zijn expertenpanel alleen nog wat wazig gemurmel rest. 'Closer to truth' is genietst en begraven. Het graf wordt netjes afgewerkt met bloemen.

'Neind Thing' bestaat uit drie componenten: surrealistisch theater met slapstickhumor, nauwgezette dans en een wild punkconcert. Die drie delen staan niet los van elkaar, maar vloeien voortdurend in elkaar over. Ook hier is een dialectiek in te zien: de componenten zijn elkaars negatie, maar juist daardoor vullen ze elkaar goed aan. Het ene deel bevrijdt als het ware het andere en maakt het volgende mogelijk.

Zo begint de voorstelling volledig in het donker, met een rustgevende ruis, alsof iemand licht snurkt. Langzaam vervormt dat geluid tot gehum, gezang, tot een diepe schokkende bromtoon. Op dat geluid schokt Kjartansdóttir met haar hele lijf. Terwijl het licht geleidelijk transformeert van een subtiele spot tot de eerste stralen van een opkomende zon, verschijnt een schuddende en bevende Hákonardóttir. Daarna duikt Salvör Þórarinsdóttir op. Ze richten hun handen naar de zon, alsof ze die vereerden maar er zich tegelijk tegen beschermdeng. Ze worden tot leven gewekt door het licht én de stralen branden in hun ogen.

Dat moment wordt gevolgd door een intense punksessie van Bjarnason en Þórarinsdóttir, waarbij die laatste met een megafoon het publiek inrent. Maar evengoed keert een element ervan terug in het theaterdeel, waarin Hákonardóttir een dagboekpassage voorleest over een wandeling bij een zonsopgang. Die lijkt wel drie of vier uur te duren, al weet ze de exacte tijd niet, want haar wandeling is deel van een 33-daagse pelgrimstocht zonder overbodige dingen zoals... een horloge.

Zowel die 'afkicktocht' als de punkuitbarstingen verraden een vrijheidsdrang. Tegenculturen, die zich afzetten tegen de gevestigde orde ... of wanorde. Bij beide telt het niet-doen, niet-volgen, niet-kopen, niet-bekijken. Maar bovenal is er de absurdistische punkgeest waardoor het verzet van 'Neind Thing' niet pedant of irritant wordt. 'No Johnny Depp vs. Amber Heard', zingen de dansers meerstemmig tijdens de picnicscène, nadat Þórarinsdóttir de weekendkrant van *De Standaard* kalmpjes bestudeerd heeft.

niet alleen opstandig volk, maar ook broze individuen die op elkaar steunen

Geregeld worden de drie vrouwen gevaarlijk of gewelddadig, bijvoorbeeld wanneer Þórarinsdóttir en Hákonardóttir elkaar achternazitten met steeds grotere wapens tot ze beiden bevend sneven. Op een ander moment loopt Hákonardóttir in een soort trance rond te zwaaien met twee bijlen, die ze steeds weer boven haar hoofd tegen elkaar slaat. De scène roept herinneringen op aan haar eerdere performance 'Again The Sunset', waarin ze met Yann Leguay ritmisch inhakt op een stuk hout.

'Neind Thing' toont echter niet alleen opstandig volk, maar ook broze individuen die op elkaar steunen. Zo trekken de drie dansers aan het begin langzaam hun T-shirts en jurken over het hoofd, waarna ze elkaar bij hun shirt vastpakken en als blindenstoet over het podium kruipen. Later keert Ingvarsson het verblindende licht dat de dansers tot leven wekte naar het publiek toe. Dat dwingt de kijkers dan steeds een seconde om de ogen te sluiten. Zo worden ook de toeschouwers 'genietst' of genoopt tot 'nietsen'.

Vooral die kleine vernuftige ingrepen maken 'Neind Thing' tot een sterke performance. Hákonardóttir vond in de mix van contemplatie, onstuimigheid, slapstick en ironie de juiste toon om een verfrissende voorstelling te maken uit 'niets'. Ze creëerde een bizarre droom die meerdere (denk)sporen nalaat.